

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Og hvad er så det? Jo, det består i, at skolens forstander optræder i rollen som mester. Og når skolens forstander optræder i rollen som mester, så skal skolens forstander jo selvfølgelig kun antage elever, som en mester kunne drømme om at antage. Altså hvis der er nogle, der vil ind på HK-området og skrive på maskine, og som har meget dårlige karakterer i skriftligt dansk, så ville ingen mester antage vedkommende, og så skal vedkommende heller ikke antages til praktikpladskompenserende undervisning. Forstanderen skal optræde, som en mester ville gøre.

Dernæst skal forstanderen jo garantere for, at uddannelsen bliver ordentlig, ganske som mester har ansvaret for, at uddannelsen bliver ordentlig. Og det skal man have i bagehovedet, når man stiller alle disse spørgsmål om, hvordan og hvorledes vi vil gøre det. Hvis vi skal ind på denne praktikpladskompenserende undervisning – og det skal vi måske, det bliver måske nødvendigt – så bliver det altså på den måde, at forstanderen på så realistisk måde som muligt optræder som den mester, der antager elever, som er egnede, og som er villige til at tage jobbet, og derefter giver dem en undervisning, som kvalitetsmæssigt står mål med, hvad eleven kunne have fået hos en almindelig mester.

Det er derfor, jeg også i radioen søndag aften var nødt til, at returnere alle de spørgsmål, der blev stillet, fordi man stiller dem fra en forkert synsvinkel. Det her drejer sig om, at skolen i givet fald skal træde i stedet for mester, og det er derfor, der er noget, der hedder EMMA, altså man skal være Eget og Mobil og Aktivt søgende osv. Jamen det skal man da, hvis man vil have en plads hos en rigtig mester. Så skal man da være aktivt søgende, man skal være egnet, og man skal også være villig til at flytte sig hen til den mester. Og kun hvis man er villig til det, får man pladsen. Det er det samme, der skal gælde, når det drejer sig om denne praktikpladskompenserende undervisning.

Når jeg bliver spurgt, hvornår de får besked, hvornår den sidste elev får besked, plejer jeg at sige det på den måde, at det, vi har vedtaget, jo ikke er, at vi skal sætte al fornuft ud af kraft. Hvis der er udsigt til, at vedkommende kan få en almindelig plads ret snart, så er der ingen grund til at begynde at give beskeder og sende breve og alt muligt andet. Men hvis der ikke er udsigt til det, så har vi pligt til at gøre noget,

hvis ikke vi kan henvise til et nærliggende område, hvor vedkommende kan flytte sig hen og få en plads.

Så det med tidsfristerne er også svært at svare helt præcist på. Men for at leve op til garantien forudsætter det selvfølgelig, at eleverne på et eller andet tidspunkt får besked, naturligvis. Men det kan være forskelligt fra område til område.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Allerførst vil jeg sige, at jeg er lidt ked af, at ministerens fortolkning af forliget siger, at hvis der er ganske få elever, så skal der oprettes praktikpladskompenserende undervisning. Hvis vi er helt nede på 1, 2, 3 elever, som ministeren nævnte, er der i forliget udtrykkeligt taget højde for den situation ved, at det er formuleret således, at eleverne så vidt muligt skal have tilbudt praktikpladskompenserende undervisning inden for det ønskede område – så vidt muligt. Deri ligger jo altså, at når vi er helt dernede, så må de selvfølgelig også vise en faglig fleksibilitet, sådan at vi ikke ender i det rene pjat – for at sige det ligeud – i klassekvotienter.

Jeg forstår ikke helt ministerens argumentation omkring lærlingelønningerne, for det var jo sådan, at indbetalingen til AER foretoges af mestrene, og de samme mestre skulle altså, hvis de godkendte en højere lærlingeløn, også foretage en højere indbetaling til AER, og dermed kom de til at betale omvendt, selvfølgelig, hvis de havde godkendt en lavere lærlingeløn. Så jeg forstår ikke rigtig ministerens argumentation mod den styrede markedsøkonomi.

Lad mig så endelig sige, at ministeren og flere har været inde på, at det, der skal løfte det her, er gangen i erhvervslivet, flere arbejdspladser, flere investeringer. Det er vi enige i. Derfor har vi lidt svært ved at forstå, at regeringen startede dette folketingsår med en skattepakke, der pålægger erhvervslivet skatter og afgifter på 4,4 mia. kr.

Vi har også lidt svært ved at forstå, at regeringen ikke tager en ordentlig armlægning med sine venner i industrien og får dem til i stedet for at udlodde overskuddet at investere det i nye og også gerne eksportgivende arbejdspladser.

Aage Frandsen (SF):

Jeg vil da godt takke ministeren som repræ-